

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 26. december 2017

Kirkedag: 2. juledag/B

Tekst: Es 50,4-7; ApG 6,8-14+7,54-60; Matt 10,32-42

Salmer:

SK: 122 * 126 * 128 * 96 * 113,6 * 102

Det var så den juleglæde. Fred over jorden sang englens julenat for hyrderne på marken. Fredeligt var der i stalden, hvor de så, at alt var, som englens havde sagt: Guds søn og verdens frelser var født. Og de oplevede freden fylde deres sind, sådan læser jeg i hvert tilfælde juleevangeliet. Og der blev sagt ord, som Mor Maria gemte i sit hjerte. Idyllen og freden, som også enhver kunstnerisk fremstilling af den hellige familie i stalden oses langt væk af.

Den idyl og fred, som vi alle også håbede ville indfinde sig i vore hjem i helligdagene. De helligdage, hvor familiebegrebet virkelig har betydning for rigtig mange mennesker. Og må det gerne vare længe, ja lige til påske.

Men julen varer jo ikke lige til påske. For ind imellem kommer ikke bare fasten, men også julefrokosterne og nytårsfesterne. Julefrokosterne finder også sted hos rigtig mange mennesker i dag. Her er det igen familien, ofte den del af familien, man ikke havde mulighed for at være sammen med juleaften. Og nytårsaften er det for mange mennesker så vennerne, man fester med. Og hvor er der mange af disse fester, julefrokoster og nytårsfester, der fuldstændig smadrer juleglæde og julefred. Voksne bliver uvenner. Ja, Idyl og fred står allerede i skyggen af morgendagen, af hverdagen, der endog har lommemesmerter af julen, der varer længe og koster mange penge.

Det kunne faktisk være meget aktuelt, om evangeliet netop tog højde for, at vi har så svært ved at gå rundt i fred og glæde i længere tid. Vi ødelægger det, det ødelægges for os, når helligdage bliver til hverdage. Men det er en anden form for ødelæggelse af julefred og juleglæde, Jesus har i tankerne i dagens glædelige budskab.

Forhåbentlig er der også mange af os, der får lov at bevare glæden over barnet i krybben og glæden over i ham at se Guds herlighed og menneskers frelser og forsoner. Men den glæde stiller Jesus os i udsigt, at den vil møde sine udfordringer. For selv om vi tager barnet med os ud i hverdagene i troen på, at han er lyset fra Gud, der skal oplyse menneskers mørke, så vil vi møde udfordringer og modstand imod denne tro.

Egentlig er det jo skræmmende, så sande Jesu ord er blevet. Lige siden fødslen og hans komme ind i verden, har mennesker skændtes om ham. De skændtes om ham og fjendskab blev vakt allerede mens han levede, og førte til hans død på korset. Og lige siden er mennesker, der troede på, at barnet i krybben er manden på korset og i opstandeshaven påskemorgen, blevet udfordret. Lige siden og helt op til vore dage diskuteres Jesus og betydningen af hans komme. Troen og troende møder udfordringer.

Vi kan forstå, hvis vi møder udfordringer fra andre religioner. Vi kan forstå, hvis vi møder udfordringer fra anderledes troende eller ikke-troende mennesker. Det er derimod meget svært at forstå, når vi møder modstand hos dem, vi måske med rette kunne forvente værende vore egne. I lokalsamfundet kan troen/kirken jo udfordres f.eks. af skolen, som det er sket et sted i Nordsjælland denne jul. Troen og kirken kan trues af lovgivningen. Og i mindre målestok, men ikke mindre svært og katastrofalt, trues og udfordres troen og dens folk helt ind i

familierne. Det er som om, at – i det store billede – ikke-troende bare ikke kan lade troens folk være, og tænke, at det må de om. Nej, de skal bekæmpes. Og det er faktisk ejendommeligt, at i et kristent land, som Danmark gerne vil kendes som, der skal tro på Jesus bekendes og begrundes og betragtes som noget særligt. Det burde da være det omvendte. Vi burde måske oftere spørge: Hvorfor tror du ikke på Jesus? Det er da underligt.

Og her rammer vi så det ømme punkt i dagens evangelium. Jesus stiller os i udsigt, at når helligdagene bliver til hverdage, så vil vi blive udfordret. Han stiller os i udsigt, at det vil måske endda være en prøvelse for os. Og vi kommer ofte til at stå i den situation, at vi skal vælge at tone rent flag og bekende os som troende på Jesus, eller vi vælger at nedtone emnet og Jesu betydning for os. Der er jo ingen, der er underlige, fordi de holder jul, så der risikerer vi ikke noget. Men hvad gør vi, når det opdages, at vi ikke har pakket krybbebarnet ned sammen med julepynten, for ham har vi brug for i dagligdagens udfordringer og kriser; ja vi har brug for barnet for at leve i den herlighed, som han har bragt til os med fred og glæde. Hvad siger vi så?

Jesus er fuldstændig klar i mælet om vores situation. Og om hans forventninger til os, og om konsekvenserne af valget. Bekender vi troen på Jesus, eller fornægter vi som en Peter natten før langfredag, overhovedet at have noget med Jesus at gøre?

Vil vi ikke kendes ved Jesus, vil han heller ikke kendes ved os! Vi kan ikke være passive medlemmer af Guds rige! Jesus forventer af os og forlanger, at han er os det dyrebareste af alt, selv i forhold til vore aller nærmeste og aller kæreste. Forsøger vi at redde skindet på næsen og være lidt ulne i spytet, så

mister vi det hele, hele livet. Det er kun, når vi tør stå ved og satse alt vort eget, at vi får Himlens herlighed at se, som det skete for Stefanus i hans dødsstund.

Hvor er der mange, der har stødt sig på disse ord af Jesus. Hvor er der mange, der har givet plads til forargelsen og harmen over disse Jesus-ord, og har forladt troen og livet, og overgivet sig til sig selv og fortabelsen af det hele. For det er så nemt at misforstå ordene.

Jeg må indrømme, at jeg synes ikke det er så svært at forstå. Det kan være svært at efterleve, men det er en anden sag. Men vi kender til det samme fra vore egne liv. Jeg har forventninger om og forlanger, at jeg er den mest betydningsfulde mand ud af de mange milliarder af mænd, der er på denne jord, i forhold til min kone. Hun skal ikke bare et øjeblik begynde at vakle i forhold til, om jeg er nr. 1 eller 2 for hende. Og det er fuldstændig misforstået, at hun skal elske mig mindre end hun skal elske sin Gud og frelser, Jesus. Hun skal elske os på forskellig vis. Jesus og jeg skal ikke slå om min kones kærlighed, og hun skal ikke vælge. Men hun skal elske mig med en kones kærlighed, og sin Gud med Guds-barnets kærlighed. Det går galt, når vi ikke er os denne forskel bevidst. Og det går galt, hvis ikke vi giver os ind under dette. Hvis min kone satser sin eksistens som menneske på mig, så mister hun alt. Jeg har kun mulighed for at elske hende i den tid, vi har sammen. Derfor skal hun satse det på ham, som kan åbne Himlens døre og række hende Himlens herlighed.

Jesus er ikke kommet for at sætte splid mellem mennesker. Men der kan nemt blive splid mellem mennesker, hvor Jesus er. For vi vælger ikke alle ens i forhold til Jesus.

Jeg synes også, at dagens ord af Jesus er noget af en advarselsslampe for kirken i vor tid. Striden om julegudstjenester i skolesammenhæng har vist, at kirken nogle steder går med til en forkyndelsesfri gudstjeneste for ikke at støde nogle. Der siges ikke, at barnet i krybben er Guds Søn, der bedes ikke Fadervor, og velsignelsen lyses ikke over skolebørnene, for ikke at forarge eller træde på andre menneskers vantro. Jeg synes, det er grusomt at tænke på, hvad Jesus tænker, med henvisning til dagens ord: Den, der ikke vil vedkende sig mig, vil jeg heller ikke vedkende mig. Det er helt ude i hampen, hvis kirken ikke vil vedkende sig Jesus; men det er grusomt og følgerne katastrofale, hvis Jesus ikke vil vedkende sig kirken. Hvordan man så undgår, at bibelfortælling og julesalmer er forkyndende, det er mig en gåde. Men det er en anden snak.

Sct. Stefans dag er en meget alvorlig dag. Skal freden og glæden med ud af helligdagene og ind i hverdagene, så må vi tage Jesus med, bekendende som kristne, troende mennesker og som kirke. Ellers mister vi alt, hvad han kom med. Freden og glæden fortages, og dermed også livet med ham. Og det kan godt gå hen og blive svært. Men himlens dør åben til himlens herlighed, det er lønnen. Skal vor tro i hverdagen blive et kors, vi må tage op, så må vi glæde os over, at det blev det også for Jesus. Hans kors er ikke vort nederlag, men sejr. Og deri er selv gravens dør åben, og vi skal se Menneskesønnen stå ved Guds højre side.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen